

Arrest

nr. 106 355 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.2. Op 29 december 2010 werd de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 21 augustus 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij

de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 5 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

D.(...), T.(...) (R.R.: 073112434956) nationaliteit: (...)

adres; (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.12.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D.(...), T.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 23.07.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 augustus 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 5 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché J.(...) V.(...) d.(...) B.(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D.(...), T.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit (...)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft: regelmatig verblijf verstreken sedert de beslissing d.d. 29.04.2010, betekend aan betrokkene d.d. 10.05.2010.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierin het volgende:

“Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1:

(...)

De dokter stelt in zijn advies: Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid artikel 9 ter Vw en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

*Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst.
(...)"*

2.2. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

2.3. Artikel 9ter, §1, eerste lid houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de aanvrager: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223 961).

2.4. Uit de in het administratief dossier opgenomen aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 november 2010 en het daarbij aangeleverde medisch attest van 19 oktober 2010 blijkt dat verzoeker lijdt aan een specifieke middelengeïnduceerde psychose en afhankelijkheid van opiaten, dat hij een levenslange medicamenteuze behandeling volgt met "Haldol decanoas", en een behandeling met "Diazepam" en "Methadon" die vele jaren zal duren. Wanneer de behandeling zou worden stopgezet, zou verzoeker recidiveren in psychose met obstructie op psychisch, lichamelijk en sociaal vlak en in heroïnomanie. In elk geval is voor verzoeker mantelzorg vereist omdat hij "zelf geen vaardigheden heeft om hygiëne, voeding etc. te verzorgen".

2.5. Naar aanleiding van deze aanvraag werd door de arts-adviseur op 23 juli 2012 het in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bedoelde medisch advies opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.11.2010.

Door de betrokkene werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Medisch getuigschrift d.d. 19/10/2010, opgesteld door dr. Bruno Art, huisarts, UGC Nieuw Gent. Paramedisch getuigschrift: getuigschrift d.d. 18/10/2010, opgesteld door Nicolas Meersschaut, verpleegkundige: strikt genomen betreft dit geen medisch getuigschrift cfr. het betreffende getuigschrift is niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; dit getuigschrift wordt inhoudelijk - niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 19/10/2010.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 38-jarige man zich in oktober 2010 met afhankelijkheid van opiaten en middelengeïnduceerde aspecifieke psychose presenteerde.

De geconsulteerde huisarts, dr. Art, maakte melding van recidiverende psychosen en meerdere opnames sedert 2002 (datum laatste opname: 2005, Tsjechië) en van methadon-gebruik sedert 2009, alsook van een medicamenteuze behandeling onder vorm van Haldol Decanoas 50 mg 1/3 weken (farmaceutische stof haloperidol (decanoaat): een depot-antipsychoticum)¹, Diazepam (farmaceutische stof diazepam: een benzodiazepine) en Methadon 25 mg/dag (farmaceutische stof methadon)³. Dr. Art attesteerde verder dat mantelzorg (op dat ogenblik) zeker en vast medisch vereist was (zelf geen vaardigheden om hygiënervoeding etc. te verzorgen).

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de vermelde meerdere hospitalisaties (bijvoorbeeld hospitalisatieverslagen met vermelding van de reden van opname, de diagnostiek, de behandeling, de evolutie onder behandeling, ...) en/of aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische oppuntstelling, ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een eventuele lopende psychiatrische behandeling/opvolging (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen psychiatrie). Ondanks het tijdsverloop van intussen 1 jaar en 9 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (afhankelijkheid van opiaten en middelengeïnduceerde aspecifieke psychose) en de verdere medische opvolging na oktober 2010 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26566/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom,)

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is; de aangehaalde medische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in hét Rijk op grond van genoemd Artikel.

Dr. Art attesteerde dat dit een levenslange behandeling betrof en dat deze behandeling ongewijzigd verdergezet werd gezien op dat ogenblik matige controle van angst en secundaire symptomen (depressie, geen initiatief).

Dr. Art attesteerde dat dit een behandeling van vele jaren betrof

Dr. Art attesteerde dat dit een behandeling van vele jaren betrof en dat er goede controle was i.v.m. methadon."

2.6. De Raad merkt in de eerste plaats op dat in het advies wordt beweerd dat er geen informatie is *"ter bevestiging van de aanwezigheid van (...) een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband."*, terwijl nochtans in de voetnoten wordt verwezen naar de duurtijd van de behandeling zoals die blijkt uit de inhoud van het in punt 2.4 weergegeven medisch attest. In het advies wordt nergens de noodzaak ontkracht van een medicamenteuze behandeling en mantelzorg ter preventie van recidiverende psychosen en heroïnomanie in hoofde van verzoeker, waardoor minstens mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicamenteuze behandeling en de aanwezigheid van mantelzorg in diens land van herkomst, zoals overigens uitdrukkelijk wordt voorgeschreven in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

2.7. Bijkomend merkt de Raad op dat de arts-adviseur niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en betogen dat *"Dit medisch dossier [...] niet toe[laat] het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"* Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet immers geen afbreuk aan een duidelijke

wetsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.8. In de eerste bestreden beslissing kon bijgevolg niet worden geconcludeerd dat de aanvraag ongegrond is omdat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”* zonder de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste behandeling te onderzoeken, zoals nochtans voorgeschreven door artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, waardoor dit wetsartikel geschonden werd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, stelt de Raad vast dat verzoeker terugvalt op de ontvankelijkheidsbeslissing van 29 december 2010 (zie punt 1.2) waardoor hij opnieuw een verblijfsgrond heeft in afwachting van een (nieuwe) beslissing over de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker heeft op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan bijgevolg worden gevolgd waar hij in fine van zijn verzoekschrift stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een essentieel onderdeel vormt van de eerste bestreden beslissing en hiervan integraal deel uitmaakt. Derhalve is het passend de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uit het rechtsverkeer te halen en te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond werd verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN